

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ansættelse og Lønning af Konsuler og Vicekonsuler m. m.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 647 ff., Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 57—60).

Uden for Betænkningen var der stillet følgende Underændringsforslag af Trier:

Til Ændringsforslag Nr. 3 i Udvalgets Betænkning:

Linie 3. I Stedet for „forandres til“ sættes: „ændres“.

Linie 4. I Stedet for „at være“ sættes: „til“.

Lovforslagets Paragraffer samt de dertil stillede Ændrings- og Underændringsforslag fattes til Forhandling under et.

Ordføreren (C. Hage): Som det vil ses af den afgivne Betænkning, have Forhandlingerne i Udvalget ført til, at man har ment i næsenlig Grad at kunne simplificere det foreliggende Lovforslag. Blandt Bestemmelserne i Konsulatloven af 14de April 1893 er der væsentlig tre, som henviser til de Forhold, hvorom der her er Tale. Det hedder i Lovens § 5, at efterhaanden som der findes dertil egnede Kræfter, og man har tilstrækkelige Midler, skal der søges gennemført en Ordning, hvorved der paa vigtigere Handelspladser ansættes udsendte Konsuler eller Vicekonsuler, og, hedder det saa, „paa saadanne Pladser kan ved indtrædende Lejlighed Posten ikke paa ny besættes, forinden der ved særlig Lov eller ved Finansloven er taget Bestemmelse om dens fremtidige Lønningsforhold.“ Dernæst hedder det i Lovens § 8: „Om de Pladser, paa hvilke udsendte Konsuler og Vicekonsuler blive at ansætte samt om Lønningsforholdene i hvert enkelt Tilfælde tages der Bestemmelse enten ved særlig Lov eller ved de aarlige Finanslove.“ Endelig hedder det i § 11, at et samlet Forslag om Konsulatmidlernes Anvendelse skal fremsættes inden Udgangen af 1895. Det er nu klart, at det Lovforslag, som i Genhold hertil er forelagt af Regeringen, ikke i streng Forstand kan siges at opfylde Forordningen om at være et samlet Forslag om Konsulatmidlernes Anvendelse. Det gaar nemlig kun ud paa at bemyndige Regeringen til, naar der maatte have Midler til Raadighed, eventuelt og efter dens

Valg at oprette lønede Konsulatposter paa et større eller mindre Antal af de Steder, som i Lovforslaget ere opregnede. Heller ikke skyldes Lovforslaget Bestemmelsen i Konsulatlovens § 8, hvorefter der i hvert enkelt Tilfælde skal træffes Bestemmelse enten ved særlig Lov eller paa Finansloven om Oprettelse af saadanne Poster. Ved Forhandlingen i Finansudvalget fandt vi det derfor rigtigt i Loven at indsætte den Bestemmelse, at Besættelsen af slige Poster kun kunde ske under Forudsætning af fornøden Hjælp paa Finansloven. Herimod gjorde da saa den højtærede Udenrigsminister den Indvending, at, naar Spørgsmaalet altsaa alligevel i hvert enkelt Tilfælde skulde forbeholdes Afgørelse paa Finansloven, blev Lovforslagets Bestemmelser ikke blot overflødige, men endog til Ulejlighed; thi hvorfor skulde man paa Forhaand binde sig ved Bestemmelser, som kun kunde have rimelig Betydning, naar man inden for de givne Rammer vilde overlade til Administrationen at tage Beslutning? Naar Spørgsmaalet alligevel skulde holdes aabent til Afgørelse ved Finansloven, kunde det kun være til Ulejlighed, om man paa Forhaand traf Bestemmelser, som vilde bevirke, at man beholdt mindre fri Hænder. Denne Indvending har Udvalget fundet berettiget, og man er derfor enedes med Ministeren om at indskrænke Lovforslagets 4 Paragraffer til den i Ændringsforslagene foreslaaede § 1. Betydningen af denne Paragraf bliver da denne, at den slutter sig til Konsulatlovens § 5, idet den nærmere forklarer og fuldstændiggør denne Paragraf; ved Siden heraf vil der paa Finansloven være at stille Forslag om Oprettelse af de forskellige lønede Konsulatposter, hvorom der vil kunne blive Tale. Altsaa § 1, saaledes som den efter Forslaget nu kommer til at lyde, gaar ud paa, at naar der indtræder Ledighed paa de i Paragraffen nævnte forskellige Steder — der er i alt 27 — saa maa i hvert enkelt Tilfælde Posten fremtidig ikke paa ny besættes, forinden Lovgivningsmagten har truffet Beslutning om, hvorvidt der atter skal ansættes enten en lønnet eller en ulønnet Konsul. Jeg bemærker udtrykkelig, at herved er der selvfølgelig ikke paa nogen Maade lagt Hindring i Vejen for, at der, naar det maatte anses for ønskeligt, ogsaa kan blive oprettet lønede Konsulatposter paa andre Pladser end dem, der her ere nævned; det bliver i ethvert enkelt Tilfælde et Lovgivningsspørgsmaal. Men for disse 27 Steders Vedkommende er der taget et særligt Forbehold; de staa i en særlig Stilling, idet der med Hensyn til dem tages